

Atomkorszaki csend

Az est csapágyai
 lassan a földre görognek,
 itatós-hengereikkel felítatva a fényt.
 Vérvörös alkonyatom!
 Nem pompázol már a szememnek,
 nem pompázol, az éj utolért!

Kibukott már a sötétbe
 a nagy ég kenujából a nap,
 s evezőjéből örvénnyé tekeredve
 kiforogtak a lágy sugarak.

S csak a csend, csak a csend ül e boltozaton,
 csak a csend duruzsol, míg szemeimmel,
 csillagokat csavaró szemeimmel
 a homályt kutatom.

Csend van. Idilli, álmot adó csend.
 Minden torz remegés lemarad.
 Nem hallom a földgömb hanglemezére
 karcolt iszonyú zajokat,
 nem hallom a géptömegek sikolyát,
 nem hallom a gyárok vad lihegését,
 nem hallom a pótboldogót kalapálók,
 sem az atomrobbantók dalait,
 nem hallok dzsesszt, se sziréna rikoltást,
 mely légbe hasít.

Csend ül a terjengő városokon,
 nem hallom nyújtózó házsoraik,
 e beton-derekak ropogását.
 Nem hallom az otthonok énekeit,
 a színházak és aulák
 fenséges moráját,
 s nem hallom, bár eszménktől az orkán,
 s a villám-hangszálú ég bereked,
 nem hallom, bár suhogó melegével
 körülödörássza a délköröket.

Csend van. Idilli, álmot adó csend.
 Csak az ujjamon billeg egy rumbaütem,
 vagy csak egy morzejelet,
 vagy tört hexametert
 verdes dúlt idegem?

Ki tudja? Valami roppan a légben,
 valami túlörjög, túlrobog engem,
 valami felcsattog, feldübörög,
 feldördül, hogy az úr belereng.
 Csend van. Atomkorszaki csend.